

Les paraules són importants

Sol ser determinant tant què es diu com la manera en què es diu aquesta cosa. En el cas del canvi climàtic això és un cas conegut

22 DE JULIOL, 2026 - 08:30

ENRIC QUÍLEZ CASTRO.- Les paraules són importants: sol ser determinant tant què es diu com la manera en què es diu aquesta cosa. En el cas del canvi climàtic això és un cas conegut.

Fa temps, cap als anys 90, es va començar a parlar de manera generalitzada de l'augment de gasos hivernacle a l'atmosfera, sobretot, del diòxid de carboni. Això comportaria un augment generalitzat de les temperatures al nostre planeta i, arran d'això, es va popularitzar el terme escalfament global.

Però vet aquí que els think tanks neocons nord-americans, lligats a la indústria del petroli, espantats per l'èxit que aquest concepte estava tenint, van decidir promoure un concepte més "neutre": el de canvi climàtic. Això tenia els seus avantatges. Al cap i a la fi, de canvis climàtics sempre n'hi ha hagut, no només en temps geològics, sinó també en èpoques històriques. Es parla, per exemple, de l'Òptim Medieval o de la Petita Edat del Gel.

Els ecologistes van caure en la trampa i els van comprar el concepte de canvi climàtic, que era més fàcil de combatre i fins i tot de negar. Curiosament, els ecologistes van caure en la trampa i els van comprar el concepte de canvi climàtic, que era més fàcil de combatre i fins i tot de negar. L'escalfament era obvi, però el canvi climàtic podia ser una cosa natural, no provocada necessàriament per l'home.

Llavors, veient que les coses no avançaven i que els tractats per lluitar contra l'emissió de gasos hivernacle es convertien en paper mullat, els ecologistes es van treure de la mànega el concepte d'"emergència climàtica", molt més dramàtic. Qui es pot oposar a reaccionar davant d'una emergència climàtica?

El que passa és que l'opinió pública ja començava a estar una mica farta de tanta desgràcia i de tanta emergència i el concepte no ha acabat de triomfar del tot.

I ara, el pèndol torna a oscil·lar. Veig que en determinats cercles dretans i alguns negacionistes, comencen a parlar de la “nova normalitat climàtica”. Novament, un terme neutre, tranquil·litzador: normalitat. Si és normal, per què ens hem de preocupar? No s’hi pot fer res, ens hi hem d’adaptar.

És realment lamentable. És clar que es pot fer molt encara per evitar una catàstrofe d’aquí a unes dècades i, de fet, els desastres naturals lligats al clima que no paren d’incrementar-se any rere any, ens haurien de fer reaccionar. Però no: això és la nova “normalitat”.

Un amic em deia fa uns dies que no hauríem de normalitzar que hi hagués estius amb temperatures de 30°C a la Cerdanya durant tants dies seguits. Això és aplicable a tot el Pirineu i més enllà, si m’ho permeteu.

L’actual “normalitat” s’anirà movent cap a noves “normalitats anormals” cada cop pitjors

No, no és una nova “normalitat”. Potser és una nova “realitat”, però crec que jo escolliria un altre terme menys neutre. De fet, escalfament global ja estava prou bé i parlar de futur problemàtic tampoc és dolent.

Fet i fet, no estem segurs al cent per cent com serà el clima d’aquí a unes dècades, però els estudis i les estadístiques no auguren res de bo. I l’actual “normalitat” s’anirà movent cap a noves “normalitats anormals” cada cop pitjors.

Per tant, no juguem amb les paraules, que no es tracta d’un joc innocent i sense conseqüències. Les té i també hi ha una intencionalitat al darrere, especialment per part d’aquells que volen continuar beneficiant-se dels combustibles fòssils i no canviar res. Total, quan les coses es posin realment malament, ells ja seran morts i enterrats. Que es fotin els que vinguin després.